

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Testament van een eerstejaars: Leiden, 3 september 1990

Vorst, A. van der

Citation

Vorst, A. van der. (1990). Testament van een eerstejaars: Leiden, 3 september 1990. *Bestuurskundige Berichten*, 5(2), 14-15. Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233347>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233347>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Testament van een eerstejaars

Leiden, 3 september, 1990

Na 22 jaren in het leven maak ik het testament op van mijn jeugd, niet dat ik geld of goed heb weg te geven, voor slimme jongen heb ik nooit gedeugd. Toch heb ik nog wat mooie idealen goed van snit, hoewel ze uit de mode zijn, wie ze hebben wil die kan ze komen halen, vooral jonge mensen vinden ze nog fijn...

Ard van der Vorst

Holy Mozes, volgens mij zijn ze me vergeten op de lijst te zetten. Oh nee, verkeerd gekeken: groep 3. Wat een logica: je achternaam begint met een V en je zit in een van de eerste groepen. Nou daar ga je dan, de eerste ontmoeting met mijn studiegenoten op de BIL-introductiedag 1989. Een beetje aarzelend en zenuwachtig neem ik de groep in me op. Gelukkig allemaal wezens met twee benen en twee armen en ze lopen ook nog rechtop. Conclusie: ik heb met gewone mensen te maken, zelfs de mentrix. Al gauw merk ik dat sommige mensen het in het diepe springen makkelijker afdaan dan andere. De een kan zijn kwebbel niet dicht houden van de zenuwen, terwijl de ander wijselijk alles over zich heen laat komen.

Vragen zoals waarom, waarvoor en waardoor heb je bestuurskunde als studie gekozen, komen in no time op je af. De afgelopen maanden aan het thuisfront ben je er ook al tot vervelens toe mee geconfronteerd. Gevolg, iedereen geeft zo'n beetje dezelfde standaard opmerkingen van "Oh, het lijkt mij wel leuk" en "Je kan er zoveel kanten mee op" tot "Je moet toch wat". In mijn groep was er zelfs een die vond een bepaalde variant uit het vierde jaar wel leuk in tegenstelling tot die in Rotterdam en Twente. Ik meen dat hij inmiddels al is uitgeschreven. Maar ja, je moet toch wat doen om er boven uit te steken op zo'n dag.

Nou, ik kan je na een jaar mededelen dat

bestuurskunde niet de meest heftige, sensationele dan wel wereldschokkende studie is, doch het is buitengewoon interessant, of laat dat buitengewoon voorlopig ook maar even weg. Dat zal nog wel komen, althans als je de heren professoren mag geloven.

Ook de eerste ontmoeting met de Leidenaar was voor mij een interessante ervaring. De BIL zou ons die dag verder vermaken op een rondvaartschip. Helaas, op de tocht daar naar toe scheen ik een Leidenaar plat gereden te hebben. Ook al was ik heilig overtuigd van mijn onschuld, door tussenkomst van een stel ouderejaars, die op de hoogte waren van de verhouding student-bevolking, is het met een sisser afgelopen. Het is tenslotte onprettig om op je eerste de beste studiedag al met twee blauwe ogen rond te lopen. Een goed begin is het halve werk.

Als ik het me goed bedenk dan zijn bijna geen van mijn verwachtingen van de universiteit uitgekomen. Neem alleen al de colleges. Je denkt na de middelbare school eindelijk eens als volwassene beschouwd te worden, alhoewel het gedragen er naar vaak moeilijk is. Zal dat even tegenvallen. Ook tijdens hoorcolleges worden bijvoorbeeld mensen de zaal uitgestuurd, maar dit is natuurlijk eerder uitzondering dan regel. Maar het blijft toch enigszins humor. Sommige aspecten van onderwijsgevende instituten veranderen nooit. Het is noodzakelijk om een scriptie, verslag, of hoe je het dan ook noemen wilt, te schrijven voor het vak Bestuurskunde Thema's in het tweede semester. Dus iedereen (hieronder versta ik degenen die daadwerkelijk proberen hun P in één jaar te halen) levert natuurlijk zijn verslag keurig voor de vastgestelde datum in, in dit geval was dat 1 juni. Indien het niet goed was, zou het te wijzigen gedeelte voor 1 augustus moeten zijn. Oké, ik geef toe dat nakijken niet de prettigste bezigheid is. Maar het is inmiddels september en een groot deel

van onze beste studiegenoten heeft sinds juni geen levensteken meer ontvangen over hun zorgvuldig ingeleverde werk. Het is natuurlijk vreemd dat dit gebeurt op een vakgroep waar men notabene onderwijst hoe organisaties efficiënt en productief mogelijk zouden moeten zijn. Gelukkig zijn er ook nog positieve factoren op de vakgroep. Neem bijvoorbeeld de administratie en de studieadviseur, waarvan ik de indruk krijg dat ze toch over het algemeen geïnteresseerd zijn in jou als, laten we zeggen, slachtoffer van het systeem en je daadwerkelijk helpen; want je zult merken, vooral het eerste jaar, dat je identiteit verder slechts bestaat uit 6 à 7 cijfers: je studentnummer, maar dat went.

De stad waar je universiteit staat, Leiden, is in ieder geval niet de grote stad die je zou verwachten als je uit een kleine woongemeenschap komt. Teleurstelling alom: in Leiden gebeurt weinig tot niets buiten de

studentenverenigingsmuren. Ook zou je van deze soms meer verwachten, vanwege hun heftige imago tijdens de El Cid; de meeste zijn echter halverwege het jaar op sterven na dood. Gelukkig zijn we in Leiden ook in het bezit van studentenverenigingen die hun verwachtingspatroon wel waarmaken. Je moet bij je keuze dus gewoon een beetje geluk hebben. Daarbij komt nog de mazzel dat Leiden omringd wordt door Neerlands grootste steden. Hier zijn de centra waar je de tentamenstress kan ontvluchten. Achteraf bekeken is het eigenlijk wel goed dat zij allemaal een beetje verder weg zitten, anders zou je waarschijnlijk helemaal niet meer aan studeren toekomen. Meestal een van de redenen waarvoor je hier in Leiden zit. Maar wees gerust eerstejaars, geniet van je jaar en feest er maar rustig op los. In augustus heb je nog tijd genoeg voor schuldgevoel: ik spreek uit ervaring.

Stageberichten

Een impressie van wat je van je stage kan maken! Daarover had ik een gesprek met Jos van Wetten. Hij is vierdejaars student bestuurskunde in Leiden.

Angelique Brummans

Voordat Jos aan bestuurskunde begon, was hij fysiotherapeut. In dat beroep heeft hij een aantal jaren gewerkt, maar de concurrentie op de arbeidsmarkt voor fysiotherapeuten bleek erg groot te zijn. Dit was voor hem een motief om weer te gaan studeren, om zijn mogelijkheden te verruimen.

Hij is inmiddels bezig met een stage binnen de sociologische variant met als accent: sociaal en cultureel bestuur. Hij vond bij het Sociaal en Cultureel Planbureau (SCP).

Het SCP is in 1973 opgericht. Aan planning

werd in die tijd een belangrijke rol toegekend. Men dacht dat de samenleving maakbaar was. Maar deze opvatting is later sterk veranderd. De veranderde opvattingen hangen in zekere zin samen met de veranderde ideeën over de taken en verantwoordelijkheden van de overheid: de overheid dient zich niet meer met alles tot in detail bezig te houden, maar ze moet voorwaarden scheppend optreden.

Er werken zeventig mensen bij het SCP. Jos loopt stage bij de afdeling 'beleids- en planningsvraagstukken'.

Jos kreeg zijn stage via een oproep op een prikbord bij de administratie van de vakgroep. Hij is vooral geïnteresseerd in dit werk, omdat het gaat om een breed bestuurlijk terrein. Bij het SCP wordt onderzoek gedaan op terreinen zoals: onderwijs, welzijn, cultuur en gezondheidszorg. Centraal hierbij staat de vraag hoe